

# planinski

V E S T N I K

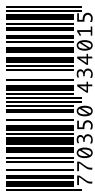
REVIJA ZA LJUBITELJE GORA ŽE OD LETA 1895

PRILOGA PV 2010/12

## Logarska dolina

*Znana,  
a skrivnostna*

1,00 €



9 770350 434015

# KAZALO

<b>Ena najlepših alpskih dolin</b> .....	1
<b>Logarska dolina kot naravna znamenitost</b> .....	3
<b>Ostale vrednote Logarske doline</b> .....	5
<b>Kratka zgodovina raziskovanja gora nad Logarsko dolino</b> .....	6
<b>Logarska dolina kot planinsko in alpinistično izhodišče</b> .....	7
<b>Planinske koč</b> .....	8
<b>Logarska dolina, d. o. o.</b> .....	8
<b>Gostišča s prenočišči</b> .....	9
<b>Kako v Logarsko dolino</b> .....	9
<b>Literatura in zemljevidi</b> .....	10
<b>Opisi</b> .....	12
<b>1</b> Naravoslovno–etnografska pot po Logarski dolini .....	12
<b>2</b> Frischaufov dom na Okrešlju .....	14
<b>3</b> Mrzla gora .....	15
<b>4</b> Koroška Rinka .....	17
<b>5</b> Turska gora skozi Turski žleb .....	20
<b>6</b> Ojstrica po Kopinškovi poti .....	22
<b>7</b> Krofička .....	24
<b>8</b> Rjavčki vrh (Planinščica) .....	26
<b>9</b> Planina Zabrložnica in Matkovo okno .....	29

**Besedilo:** *Irena Mušič Habjan*

**Zemljevid:** *Andrej Stritar*



**planinski**VESTNIK

Priloga revije Planinski vestnik, izhaja občasno

ISSN 0350-4344

Izdaja Planinska zveza Slovenije, Dvořakova 9, p. p. 214, 1001 Ljubljana  
[www.planinskivestnik.com](http://www.planinskivestnik.com)

Odgovorni urednik: Vladimir Habjan

Likovni urednik in oblikovalec: Zvone Kosovelj

# Ena najlepših alpskih dolin

## Krajinski park Logarska dolina

**L**ogarska dolina je ena najbolj prepoznavnih slovenskih naravnih lepot. Lin spada med najlepše alpske doline. S travniki poraščeno široko dno doline se prek značilnih bukovih gozdov in melišč počasi, a vztrajno dviga visoko v strme stene. Pogled nanjo je najlepši z nasprotne strani s panoramske ceste pod Olševo blizu cerkvice Sv. Duha. Dolina je lepa v vseh letnih časih, najlepša in najbolj mirna pa pozimi, v prvih dneh sneženja, ko v beli odeji vidimo samo sledove domačinov in živali.

Z dolžino devetih kilometrov in širino v povprečju dvesto petdeset metrov (največja širina 500 metrov) je tudi največja v Kamniško-Savinjskih Alpah. Njen nastanek povezujemo s posledicami tektonskih razpok kamenine iz različnih vrst apnenca. Zadnji oblikovalec doline je bil ledenik, ki je s svojim premikom navzdol po dolini brusil podlago, odnašal kamenje z okoliških hribov in jo na ta način širil. Po otoplitvi je ledenik za sabo pustil znamenja, balvane in moreno. Za moreno, ki jo je umikajoči ledenik pustil za sabo v spodnjem delu, je nastalo jezero, kjer se je odlagala jezerska glina, ki danes sestavlja večji del začetka doline. Led je segal najdlje do vhoda v dolino in do višine tisoč dvesto metrov. Značilnost ledeniško preoblikovanih dolin so skalni pragovi in krnice, dno pa prekrivajo travniki in ravninski oziroma pobočni gozdovi.

Dolina leži v smeri jugozahod–severovzhod. Na vzhodu jo od Robanovega kota ločuje greben od Strelovca preko Krofičke do Ojstrice. Južni in jugozahodni del že omejujejo visoke gore: Planjava, Brana, Turska gora, Mala, Štajerska in Koroška Rinka, nato pa se na zahodu greben z Mrzlo goro na začetku, ki sicer meji na Matkov kot, počasi niža preko manj znanih vrhov Savinjeka, Korana ...

V zatrepu doline pod krnico Okrešelj na višini 1280 metrov izvira Savinja, ki prepada čez skalno stopnjo kot slap Rinka, ponikne in se znova pojavi kot izvir Črna v Logu.

Logarska dolina je ime, ki ni pristno domače, saj domačini dolino delijo na tri dele, ki jih tudi poimenujejo; spodnji ilovnati del, poraščen s travniki, kjer leži domačija Logar, se imenuje Log, osrednji del doline z domačijo Plesnik, ki je večinoma poraščen z gozdom z vmesnimi večjimi travnatimi površinami, se imenuje Plest, zgornji, pretežno gozdnati in zagruščeni del doline pa se imenuje Kot.

V preteklosti je bila Logarska dolina del Koroške. Verjetno so jo naselili že vsaj v 11. stoletju, prvi pisni viri so iz leta 1268. Še konec 19. stoletja jo je s Solčavo povezovala le steza, cesto so uredili šele leta 1930. Domačini so bili življenjsko (nakupi, uradni opravki) vezani na Železno Kaplo/Eisenkappel, kamor so prišli preko Pavličevega vrha, saj je bil prehod soteske ob Savinji

težak in nevaren. Že kmalu po prvi svetovni vojni so načrtovali (Savinjska podružnica SPD), da bi Logarsko dolino zaradi lepote in neokrnjenosti zavarovali kot narodni park, in leta 1931 zato odkupili del doline in Okrešelj. Občina Mozirje je leta 1987 z občinskim odlokom zavarovala dolino kot krajinski park z obsegom 24,38 km<sup>2</sup>. Istega leta je bil kot krajinski park zavarovan tudi Robanov kot.



*Logarjeva lipa v Logu, v ozadju Klemenča peč FOTO: VLADIMIR HABJAN*

## Logarska dolina kot naravna znamenitost

Le pote Logarske doline se odkrivajo skozi stvaritve narave, ki so bolj ali manj vidne našim očem. V sami Logarski dolini je 43 naravnih vrednot: od slapov, skalnih stolpov, votlin in spodmolov do ledeniških balvanov, dreves izjemnih dimenzij, flore in favne. V tem vodničku zato navajamo samo tiste najbolj prepoznavne.

Že na začetku doline iz nedrij zemlje zaradi neprepustne gline na plano privre voda v obliki močnih izvirov pod apnenčastimi balvani. **Izvir Črne** kot drugi izvir Savinje – in zaradi temnega dna tudi podobnega videza – je tista voda, ki z imenom Kotovec ponikne pod slapom Rinka in lenobno teče ob robu travnika v regulirano strugo do konca Logarske doline, kjer se izlije v Jezero, ki priteče iz Matkovega kota. Od tu naprej se imenuje Savinja.

Voda z višjih predelov priteka v dolino z vseh strani, slapovi, slapišča in ozke struge pa predstavljajo zaradi nekaterih posebnosti naravno dediščino. V spodnjem delu doline se tako nahaja **Rastovčki slap** v istoimenskem grabnu. Potok se napaja z vodo s pobočij Strelovca in Krofičke. V spodnjem delu prepadni skoki dosegajo višino 10–20 metrov, okamnili ostanki pa pričajo o življenju v pradavnini. Naprej po dolini se nahaja **slap Palenk**, ki je zaradi lahke dostopnosti deležen množičnega obiska turistov. V spodnjem delu je visok 78 metrov, pada preko treh stopenj in je še posebej v spomladanskem in jesenskem času mogočnega videza. Nad njegovim ustjem je ozka soteska z nekaj slikovitimi kratkimi slapovi. Naslednji po vrsti, **slap na Ivovcu**, pada v kotanjo preko 5–20 metrov visokih skladov. Pri tem je zanimivo to, da je kamenina črnkast, temno siv dolomit, ki vsebuje veliko bituminoznih snovi, zato pri udarcu na takšen kamen močno zasmrdi po žveplu. **Slap Sušica** najdemo v bližini poti na Klemenčo jamo. Spomladi voda v obliki pajčolana teče preko 40-metrške stopnje. Na nasprotni strani doline v Zabrožnici v grebenu med Logarsko dolino in Matkovim kotom izvira **potok Brložnica**, ki v zgornjem delu teče preko manjših stopenj, pod Oknom v Luknji pa pada preko treh stopenj, visokih 13–30 metrov, najnižja je visoka prek 50 metrov in je izredno slikovita. Najvišji in najbolj znan je **slap Rinka** potoka Savinje, ki izvira pod skalnim robom Okrešlja. Čez prepadno skalno stopnjo pada v 90 metrov visokem loku v amfiteatralno dolinico. Rinka je največji prostopadajoči slap v Sloveniji, kar pomeni, da se voda pri padcu čez rob v tolmun ne dotakne stene.

Značilnost in naravna znamenitost Logarske doline je tudi **Logarjeva lipa** v bližini Logarjeve domačije na začetku doline. Njen obseg znaša kar 485 centimetrov. Na odprtem travniku pri posestvu Plesnik raste **Plesnikov brest** ali **Im**. Obe drevesi imata izjemno krajinsko vrednost. Malo višje na **Klemenči jami** lahko občudujemo **macesen** z obsegom okrog 450 centimetrov in višino 28 metrov. Star je 200–300 let. Raste v bližini poti od Klemenče jame na Krofičko. Zaradi izjemnih dimenzij je razglašen za naravni spomenik. Na Icmankovi planini raste najmogočnejša smreka v





Vhod v Pravljični gozd FOTO: IRENA MUŠIČ HABJAN

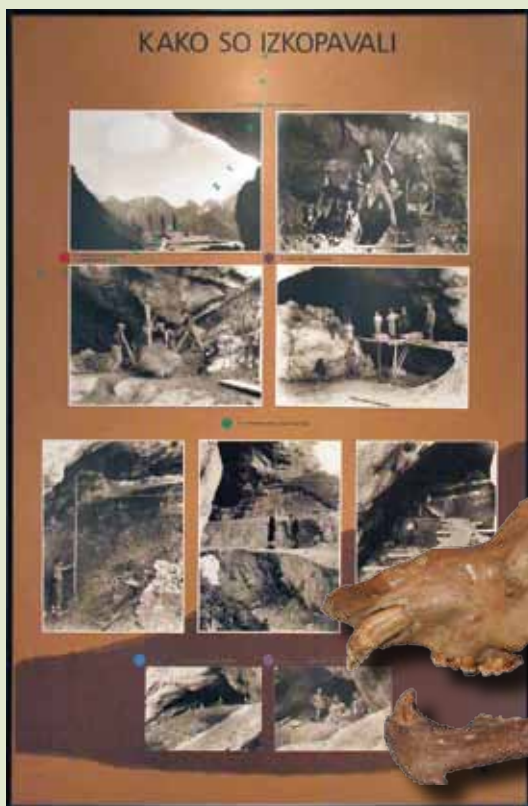
tem delu Slovenije, **Icmanikova smreka** z obsegom debla 430 centimetrov in višino 16 metrov. Zaradi udara strele je vrh poškodovan.

Med naravne znamenitosti prištevamo tudi **Okno v Luknji**, ki je nastalo zaradi selektivnega preperevanja kamenin. Skozenj vodi pot na planino Zabrožnico. Od planine pridemo do **Matkovega okna**, velikega naravnega okna z obokom 8 metrov. Ogromna **melišča pod Planjavo** v spodnjem delu že počasi prerašča ruševje, vendar je območje zaradi značilne združbe Kernerjevega maka in mošnjaka (*Papaveri keneri-Thlaspectum keneri*), endemita južnoapneniških Alp, zavarovano kot botanični naravni rezervat. V rušju na robu melišča je tudi eno najbogatejših rastišč zavarovanega lepega čveljca pri nas. Višje na melišču pod severno steno Turske gore bdi 30 metrov visoki **Menih (Babji zob)**, skalni osamelec z drobljivo in rdečkasto kamenino. Visokogorska ledeniška **krnica Okrešelj** pod severnim ostenjem Turske gore in Rink leži nad Logarsko dolino, značilni kraški pojavi (balvani, škraplje, žlebiči, stolpi, čeri) pa skupaj s planinsko floro tvorijo harmonično celoto.

Naravni spomenik **Golica v Krejdi** ob naravoslovno–etnografski poti po Logarski dolini je primer erodiranih sedimentov iz kvartarja, zadnje geološke dobe, ki se je začela pred tremi milijoni let. Kaže, da je dno doline v Kotu pokrito z drobnozrnatim gradivom, zlepljenim z rdečerjavim lepilom, sestavljenim iz peska in sige. S tem gradivom je bilo zapolnjeno dno kota, preden je led prekril dolino.

## Ostale vrednote Logarske doline

Poleg naravnih znamenitosti je v Logarski dolini vredna ogleda **Kapela Kristusa Kralja** na začetku doline, za katero je prvi projekt izdelal Ivan Vurnik, ravno tako pa še arhitekt Jože Plečnik, vendar iz različnih vzrokov nista bila realizirana. Zgradili so jo domačini v letih 1930–1931. V zvoniku visi zvon iz finega bronu, težak 140 kilogramov, ki je bil ulit že 1668. leta v Celovcu. Na naravoslovno–etnografski poti stojita **Olcarska bajta** z zbirko orodja, ki so jo včasih uporabljali gozdarji, in **oglarska bajta** z oglarsko kopo, na začetku doline nasproti bivšega **Doma sester Logar**, sedaj Doma duhovnih vaj, pa stoji **kašča** oziroma **stara kašta**, ki spada med značilne shrambene stavbe hribovitega sveta Zgornje Savinjske doline. Nastala je v prvi polovici 19. stoletja, bila dolgo časa zapuščena, danes pa služi potrebam turizma. Poučna je tudi stalna **razstava o Potočki zijalki** v gostišču Firšt ob Savinji, ki je posvečena raziskovanju Potočke zijalke pod Olševo in hkrati obsežnemu delu dr. Srečka Brodarja.



*Detajla stalne razstave o Potočki zijalki*

FOTO: VLADIMIR HABJAN

## Kratka zgodovina raziskovanja gora nad Logarsko dolino

O planinstvu v tem delu Kamniško-Savinjskih Alp lahko govorimo po letu 1893, ko je bilo ustanovljeno Slovensko planinsko društvo oziroma med prvimi Savinjska podružnica (28. avgust 1893) z uradnim sedežem v Mozirju. Pred tem so naseljenci iskali bolj ali manj gospodarsko korist v gorah; iskali so poti za transport živine, divji lovci so lovili divjad, pastirji pasli ovce. Že pred letom 1750 so na Korošici in Kamniškem sedlu pasli tudi Solčavani, ki so ovce prignali čez Klemenškovo planino, preko Škarij in po grapi Za vratom v krnico Na stanu pod Kamniškim sedlom. Poleg prehoda čez Škarje so bili v tem času znani prehodi po Hudem prasku v Mrzli gori, čez vrh Mrzlega dola (Savinjsko sedlo), Turski žleb, Kotličice in z Okrešlja na Kamniško sedlo. V sedemdesetih letih 19. stoletja je znani kamniški lovec Valentin Slatnar - Bos že poznal težak prehod za Babami navzdol v Logarski kot. Z organiziranim planinstvom in veliko narodno zavestjo v tistem času je prišlo do bolj načrtnega raziskovanja gorstva. **Johannes Frischauf** (1837–1924), profesor na graški univerzi, humanist in prijatelj Slovencev, ter **Franc Kocbek** (1863–1930), ustanovitelj Savinjske podružnice SPD, borec proti potujčevanju naših gora, graditelj planinskih poti in postojank, sta zaslužna za planinsko oz. gorniško dejavnost v tistem času. Pri raziskovanju in delu so jima pomagali domačini, gorski vodniki. Kot pisca vodnikov in knjig, Frischauf s prvo monografijo Savinjske Alpe – Die Sannthaler Alpen (1877), in Kocbek z več publicističnimi deli in članki – skupaj z Mihom Kosom vodnik Savinjske planine (1903), knjiga Savinjske Alpe (1926), sta se prav tako zapisala v zgodovino slovenskega planinstva. V Logarski dolini pri Domu planincev od leta 1993 stoji njuna upodobitev.

Podvigi Frischaufa, Kocbeka in njunih vodnikov spadajo med klasična alpinistična dejanja, prvi plezalni vzponi pa so se začeli z začetkom delovanja češke podružnice SPD in z njenimi alpinisti s prvimi smermi v Planjavi (1911) in Turski gori (1912). Slovenski alpinisti so opravili nekaj težkih vzponov v poznih dvajsetih letih 20. stoletja (Miro in Janez Gregorin, Vinko Modec, Boris Režek), najtežja vzpona v tridesetih letih pa sta Modec in Režek opravila leta 1931 v Štajerski Rinki in leta 1933 v Križu (Vzhodni steber). V prvih povojnih generacijah sta odlične vzpone nizala Ciril Debeljak in Rado Kočevar. Kočevar je leta 1953 skupaj z Milanom Pintarjem preplezal eno najlepših smeri na tem območju, Direktno v Štajerski Rinki. Kasnejše generacije slovenskih alpinistov (Franc Canžek, Franček Knez, Jože Zupan in ostali) seveda niso zaostajale za dosežki predhodnikov, še celo več, segle so še višje po težavnosti in raznoliki dejavnosti.





*Plezanje po zaledenem slapu Sušica* FOTO: VLADIMIR HABJAN

## Logarska dolina kot planinsko in alpinistično izhodišče

V poletni sezoni je Logarska dolina idealno izhodišče za sprehode (slap Rinka, slap Palenk ...), lažje izlete (Frischaufov dom na Okrešlju, Koča na Klemenči jami ...), težje ture (Ojstrica, Turska gora, Mrzla gora ...) in alpinistične vzpone (smer Herle-Vršnik v Ojstrici, Direktna v Štajerski Rinki, Igličeva in Vzhodna smer v Mali Rinki ...). Pozimi pridejo v dolino turni smučarji (Savinjsko sedlo), tekači na smučeh in ledni plezalci (ledni slapovi Palenk, Ivovci, Sušica, Skušnjava, Rinka, Gajstni slap, Sulica, Ledenka v Štajerski Rinki ...). Omeniti moramo tudi bližnje stene (peči) nasproti Logarske doline s težkimi plezalnimi smermi: Jameljska, Klemenča, Gólarjeva in Strevčóva peč ter plezališče pod Klemenčo pečjo, dostopno od mitnice pred Logarsko dolino.



*Oglarska bajta na naravoslovno–etnografski poti* FOTO: IRENA MUŠIČ HABJAN

## Planinske koče

Planinske koče v Logarski dolini so tri in ponujajo planincem in ostalim obiskovalcem prenočišče in hrano. Znano je, da dom na Okrešlju obratuje tudi v zimskem letnem času, in sicer vsak konec tedna, če so varne zimske razmere. Z Domom planincev, Frischaufovim domom in okrepčevalnico Orlovo gnezdo pri slapu Rinka upravlja PD Celje Matica, s Kočo na Klemenči jami pa PD Solčava. Posredujemo vam kontaktne podatke:

**Dom planincev v Logarski dolini**, 837 m, stalno odprto od 20. aprila do 31. oktobra, pozimi po dogovoru za skupine, telefon 03 584 70 06, mobilni telefon 031 269 785

**Frischaufov dom na Okrešlju**, 1396 m, stalno odprto od 27. aprila do 31. oktobra, pozimi ob lepih koncih tedna, mobilni telefon 041 380 177

**Koča na Klemenči jami** pod Ojstrico, 1208 m, stalno odprta od 1. junija do 30. septembra in vsak konec tedna, mobilni telefon 041 417 951

## Logarska dolina, d. o. o.

V Logarski dolini je v preteklosti živinoreja pomenila pomemben vir preživetja, danes sta to gozdarstvo in turizem. Leta 1992 je bila ustanovljena Logarska dolina, d. o. o., ki združuje podjetnike, domačine, ki se ukvarjajo s

turizmom, in Turistično društvo Solčava. Družba, ki se pretežno financira s pobiranjem vstopnine na začetku doline (april–november), skrbi za ureditev in varovanje okolja v dolini, pozimi pa tudi ureja tekaško progo. Svoji informacijski točki ima na mitnici na začetku doline in nasproti hotela Plesnik.

## Gostišča s prenočišči

Logarska dolina s svojo klasično gostinsko ponudbo poleg domače hrane (savinjski želodec, štruklji, žganci ...) ponuja možnosti za rekreativno (izposoja koles, tekaških smučí pozimi, jahanje ...) in sprostitveno (*wellness*) dejavnost, pri tem pa gostinci niso pozabili na otroke s Pravljičnim gozdom. Poleg naštetih je v bližini še kopica turističnih kmetij, saj je še zlasti na Solčavskem izredno razvito prepletanje kmetijstva in turizma.

**Hotel Plesnik**, stalno odprt, telefon 03 839 23 00

**Kmečka hiša Ojstrica**, stalno odprta, telefon 03 838 90 51, mobilni telefon 031 565 229

**Penzion Na razpotju**, stalno odprt, mobilna telefona 031 249 441 in 041 636 649

**Planšarija Logarski kot**, odprta v poletni sezoni, mobilni telefon 041 017210

**Gostišče z muzejem Firšt**, stalno odprto, telefon 03 839 46 78

## Kako v Logarsko dolino

Logarska dolina je iz Ljubljane oziroma osrednje Slovenije dosegljiva po več cestnih povezavah:

- ▶ Skozi Kamnik in Stahovico v smeri Gornjega Grada (levo Velika planina in Kamniška Bistrica). Pred prelazom na Črnivec zavijemo levo za Podvolovljek (oznaka) do Luč in skozi Solčavo do Logarske doline. Daljši ovinek naredimo, če gremo čez Črnivec v Gornji Grad in Radmirje, nato pa skozi Ljubno, Luče in Solčavo do Logarske doline.
- ▶ Iz Kranja skozi Britof na Jezersko in čez prelaz Jezerski vrh v Avstrijo ter za krajem Bela/Vellach desno za Pavličev vrh, bivši mejni prehod (pozimi zaprt), in mimo Matkovega kota do Logarske doline.
- ▶ Do Logarske doline pridemo iz Štajerske po avtocesti Maribor–Ljubljana. Z nje zapeljemo v smeri Polzele (Mozirja) in skozi Ljubno ob Savinji do Luč v Solčavo oziroma Logarsko dolino.
- ▶ Iz Koroške v Logarsko dolino najhitreje pridemo iz smeri Ravne na Koroškem in Črna, kjer v dolini Meže pred Koprivno pri Šumlu zavijemo levo na makadamsko cesto, ki nas pripelje na prelaz Spodnje Sleme, 1254 m. Od tu se spustimo na panoramsko cesto pod Olševo, v Podolševi zavijemo levo navzdol v Solčavo. Od tu do Logarske doline ni več daleč.

## Literatura in zemljevidi

**L**iterature o Logarski dolini je kar nekaj in je ne bi posebej naštevali, zato tu omenjamo samo vodniško literaturo:

**Vladimir Habjan, Peter Skoberne:** Naravne znamenitosti Slovenije. Sidarta, 2001.

**Marija Sodja Kladnik, Lojz Lipnik:** Pot po Logarski dolini. Logarska dolina, d. o. o., in Savinjsko gozdarsko društvo, 1995.

**Vojko Strahovnik in ostali:** Zgornja Savinjska dolina, vodnik. EPSI Nazarje, 1991.

**Marjan Krušič in ostali:** Slovenija, turistični vodnik. Mladinska knjiga, 1997.

**Vladimir Habjan, Jože Drab, Andraž Poljanec, Andrej Stritar:** Kamniško-Savinjske Alpe. PZS, 2004.

**Andrej Mašera:** 50 zavarovanih plezalnih poti. Sidarta, 2000.

**Andrej Stritar:** Kamniško-Savinjske Alpe. Sidarta, 2003.

**Ingrid Pilz:** Čudoviti svet Karavank in Kamniško-Savinjskih Alp. Mladinska knjiga, 2000.

**Rok Kušlan:** Slapovi. Sidarta, 2008.

**Grintovci,** PZS, 1 : 25.000.

**Kamniško-Savinjske Alpe,** PZS, 1 : 50.000.

**Zgornja Savinjska dolina,** Geodetski zavod Slovenije, 1 : 50.000.

*Mogočna ostenja Turske gore in Rink nad Okrešljem* FOTO: IRENA MUŠIČ HABJAN









## Naravoslovno–etnografska pot po Logarski dolini

Sposameznimi točkami in informacijami opremljena pot po Logarski dolini nas seznanja z običaji domačinov (gozdarjenje, oglarjenje), naravnimi znamenitostmi (izvir Črne, Golica v Krejdi, melišča), s prebivalci doline (ptice, živali) in z gozdom, ki raste na dnu in pobočjih nad dolino (gozdni rezervat Klemenškova planina, gozdni rezervat Matkov kot-Logarska dolina). Za sprehod potrebujemo le dobro obutev in čas, da v miru doživimo vse tisto, kar nam dolina ponuja.

**Zahtevnost:** Nezahtevna označena pot.

**Nadmorska višina:** 1100 m

**Višina izhodišča:** 740 m

**Višinska razlika:** 360 m

**Izhodišče:** Parkirišče pri prvem mostu v dolini, če plačamo vstopnino (WGS84: 46,410154, 14,637245), v nasprotnem primeru parkirišče malo nad mitnico na desni strani ceste, ki pelje proti Pavličevemu vrhu. (WGS84: 46,418223, 14,641075)

**Časi:**

Izhodišče–slap Rinka 2.30–3 ure

Sestop 2 uri

Skupaj 4.30–5 ur

**Sezona:** Vse leto, če ni preveč snega.

**Opis:**

Pred prvim mostom v dolini zavijemo desno (tabla) na travnat kolovoz ob potoku, ki se čez potok spremeni v udobno gozdno stezico, ki nas pripelje do drugega izvira Savinje, imenovanega Črna (točka 1 – Ob izviru). Nadaljujemo po kolovozu skozi gozd (2 – Na hudourniškem vršaju) in ob robu travnika Poljanca do kočice z razklanim balvanom (3 – Olcarska bajta, 4 – Gozdovi Logarske doline). Po prvi prečki prečkamo hudourniško strugo (5 – Ptice), levo je odcep k hotelu Plesnik s slapom Palenkom. Nadaljujemo ob umetni strugi Savinje do ceste (6 – Življenje gozda), jo prečkamo in še naprej hodimo skozi gozd (7 – Divjad, 8 – Brin drevo). Čez nasuta melišča dosežemo cesto. Na drugi strani za Domom planincev po kolovozu pridemo do oglarske kolibe (9 – Pri oglarju). Nadalje hodimo ob robu prodišč in se povzpemo čez pregrade mimo izvira (10 – Bukovje, 11 – Golica v Krejdi). Spet prečkamo cesto, pot nas vodi pod planšarijo Logarski kot (12 – Funkcije gozda), vedno bolj se vzpenjamo, dvakrat prečkamo cesto in mimo obsežnih melišč (13 – Melišča pod Planjavo) dosežemo krožno cesto v zatrepu doline. Do slapa Rinka potrebujemo še 15 minut.

**Sestop:** Vrnemo se lahko po isti poti ali po asfaltni cesti skozi dolino.



Začetek potovanja po zanimivi poti FOTO: IRENA MUŠIČ HABJAN

## 2 Frischaufov dom na Okrešlju, 1396 m

Dom stoji na spodnjem robu ledeniške krnice Okrešelj nad zgornjim koncem Logarske doline in se imenuje po dr. Johannesu Frischaufu (1837–1924), raziskovalcu Kamniško-Savinjskih Alp. Prvo kočo na Okrešlju je leta 1876 zgradilo Nemško-avstrijsko planinsko društvo, a jo je leta 1907 porušil snežni plaz z Mrzle gore. Savinjska podružnica SPD je leta 1908 zgradila novo kočo na varnejšem mestu in jo poimenovala po Frischaufu.

Od kočice so predvsem lepi razgledi na strme stene, ki obkrožajo Okrešelj, markirana pot do nje iz doline pa ni pretirano zahtevna. Običajna pot, ki pelje mimo slapa Rinka, je nad slapom sitna predvsem v vlažnem, novo označena Pastirska pot pa je v zgornjem delu nekoliko izpostavljena.



Upodobitev Frischaufa in Kocbeka FOTO: VLADIMIR HABJAN

**Zahtevnost:** Nezahtevna markirana pot, previdni bodimo pri sestopu v mokrem. Pastirska pot je zahtevna markirana pot, v mokrem obstaja nevarnost zdrsa čez prag. Potrebujemo dobro obutev.

**Nadmorska višina:** 1396 m

**Višina izhodišča:** 1010 m

**Višinska razlika:** 386 m

**Izhodišče:** Parkirišče v zatrepu Logarske doline. (WGS84: 46,369512, 14,598599)

**Časi:**

Izhodišče–Frischaufov dom  
1 ura

Sestop 30 min

Skupaj 1.30 ure

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

### Opis:

S parkirišča nas oznake vodijo po široki poti do slapa Rinka (desno Orlovo gnezdo). Pod slapom prečimo strugo in se pričnemo strmo vzpenjati po pobočju levo od slapa. Steza nas pripelje nad slap in ob grapi (lesene stopnice – v mokrem drsi!) navzgor, nato pa zavijemo levo v gozd. Tu nas čaka še nekaj strme hoje do kočice, ki stoji na ravnici nad nami.

Do kočice lahko pridemo tudi po **Pastirski poti**. Odcep poti od običajne je desno nekaj metrov nad parkiriščem (oznaka). Prvih dvesto metrov se v ključih vzpenjamo po redkem gozdu, nato pa zavijemo levo, prečimo nekaj grap in se priključimo običajni poti pri izviru Rinke. Časovno je ta dostop do kočice enak kot pri običajni poti mimo slapa.

**Sestop:** Za sestop ponavadi uporabimo običajno pot.

## 3 Mrzla gora, 2203 m

**M**rzla gora je mejna, z vseh strani lepo oblikovana gora z ozko vršino. Čeprav po višini ne dosega ostalih glavnih vrhov Kamniško-Savinjskih Alp, je z njih dobro vidna, tudi po zaslugi svoje odmaknjene lege. Južna stran prepada na Okrešelj z mogočno steno, kjer je skozi Hudi prask možen nemarkiran pristop. Na Mrzlo goro je po vzhodni strani leta 1877 prvi pristopil Johannes Frischauf z vodnikoma Matkom in Piskernikom. S to goro je Frischauf zaključil s svojim načrtnim raziskovanjem gorstva.

Nanjo sta speljani dve markirani poti, obe zelo zahtevni in primerni za izkušene planince. Ena je pot iz Matkovega kota mimo Matkovega škafa skozi Latvico, druga pa pot po zahodnem grebenu, ki jo predstavljamo v tem vodničku.

**Zahtevnost:** Zelo zahtevna markirana pot, v zgornjem delu precej krušljiva. Pri sestopu bodimo še posebej previdni, saj je plezalni del skromno zavarovan. Zavarujmo si glavo s čelado.

**Nadmorska višina:** 2203 m

**Višina izhodišča:** 1010 m

**Višinska razlika:** 1193 m

**Izhodišče:** Parkirišče v zatrepu Logarske doline. (WGS84: 46,369512, 14,598599)

### Časi:

Izhodišče–Frischaufov dom 1 ura

Frischaufov dom–vstop 1.30–2 uri

Plezalna pot–Mrzla gora 2 uri

Sestop 4 ure

Skupaj 8.30–9 ur

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

### Opis:

Do Frischaufovega doma na Okrešlju pridemo po že znani poti (opis za Frischaufov dom), nato pa sledimo markacijam čez okrešeljске travnike zložno proti zahodu. Kmalu se na levo odcepi pot proti Turskemu žlebu, mi pa nadaljujemo navzgor po desnem bregu ogromne grape. Čez strmo stopnjo se dvignemo v krnico Gornjega Okrešlja pod stenami Štajerske Rinke, 2374 m, in Koroške Rinke (Križa), 2433 m. Prečkamo grapo, se vzpenjamo v ključih k severni steni Križa in pred njo zopet prečimo grapo (v njej je pogosto sneg!) ter se čez skok dvignemo do spodnjega roba Mrzlega dola, krnice med Križem in Mrzlo goro. Tu je razpotje. Pot na Savinjsko sedlo, 2001 m, se nadaljuje naravnost, mi pa zavijemo desno in po strmih travah, skozi skalnat žleb in po drobljivih ploščah pridemo v grapo tik pod Mrzlim vrhom, 2094 m, v zahodnem grebenu Mrzle gore. Tu je začetek plezalnega dela poti. Iz grape prečimo po široki in zavarovani polici na okrešeljске stran. Polica se zoži, skala je trdna, plezanje je varno. Okrog stebra dosežemo drugo škribino v grebenu, nad njo preplezamo navpičen prag in v nadaljevanju plezamo po razčlenjenem pečevju po avstrijski strani gore. Z višino postaja skala bolj krušljiva. Z zahodnega predvrha se malo spustimo in po krušljivi steni priplezamo na oster greben ter po njem do glavnega vrha.

**Sestop:** Sestopimo po poti vzpona.





*Mrzla gora iz Turskega žleba* FOTO: BOŠTJAN BORŠTNAR



## 4 Koroška Rinka, 2433 m

Skupina štirih vrhov Rink (Kranjska, Koroška, Štajerska, Mala) v Kamniško-Savinjskih Alpah z juga kaže precej pohlevno podobo in tvori nekakšen zid severno nad Malimi Podi. Rinke s strmimi in razčlenjenimi stenami prepadajo na melišča Ledin in Gornjega Okrešlja. Koroška Rinka (Križ) leži severno od Kranjske Rinke. Povezani sta z grebenom, pod katerim pelje markirana pot, ki ju povezuje. Na Križu je tudi razpotje poti proti Malim Podom in proti Ledinam oziroma Okrešlju. Severne stene Rink so pomemben plezalski cilj, še posebej Mala Rinka, in so bile prvič omenjene leta 1766.

Na Križu je bila do 1918. leta kranjsko-štajersko-koroška deželna meja. Po njegovem severnem grebenu sta se prvič povzpela Franc Kocbek in Janez Piskernik leta 1893 in tako odkrila pristop čez severno steno. Sedaj je to vzorno zavarovana markirana pot, nekoliko zračna, vendar lepo izkorišča naravne prehode čez steno. Po drugi svetovni vojni prehod med Savinjskim in Jezerskim sedlom ni bil dovoljen, ker poteka po avstrijskem ozemlju, zato so med Okrešljem in Jezerskim naredili zavarovano povezavo čez severni greben Križa z Ledin v Mrzli dol nad Gornjim Okrešljem. Mi se bomo na Križ podali po novejši poti in sestopili na Male Pode in skozi Turski žleb nazaj na Okrešelj.

**Zahtevnost:** Zelo zahtevna zavarovana markirana pot. Pri sestopu skozi Turski žleb bodimo previdni zaradi padajočega kamenja. V žlebu se zgodaj spomladi lahko zadržuje sneg, zato ne pozabimo na cepin in dereze. S seboj vzemimo komplet za samovarovanje in čelado.

**Nadmorska višina:** 2433 m

**Višina izhodišča:** 1010 m

**Višinska razlika:** 1423 m

**Izhodišče:** Parkirišče v zatrepu Logarske doline. (WGS84: 46,369512, 14,598599)

### Časi:

Izhodišče–Frischaufov dom 1 ura

Frischaufov dom–Koroška Rinka 3–4 ure

Koroška Rinka–Mali Podi 1 ura

Mali Podi–Turski žleb–Frischaufov dom–izhodišče 2 uri

Skupaj 7–8 ur

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

### Opis:

Do doma na Okrešlju pridemo po že znani poti (opis za Frischaufov dom), nato pa se po markirani poti odpravimo čez travnike proti zahodu. Kmalu se na levo odcepi pot proti Turskemu žlebu, mi pa nadaljujemo po severnem bregu velike grape in se dvignemo čez strmo stopnjo v krnico Gornjega Okrešlja pod stenami Štajerske Rinke, 2374 m, in Koroške Rinke (Križa). Prečimo grapo, nadaljujemo v ključih proti severni steni Križa, pred njo zopet prečimo grapo (pogosto sneg!) in se čez skok povzpemo do Mrzlega dola, krnice med Križem in Mrzlo goro, kjer se desno odcepi pot proti Mrzli gori. Nadaljujemo naravnost naprej do označenega razpotja, kjer zavijemo levo do vstopa v steno Križa. Do severnega grebena vodijo

klini, skobe in jeklenice, pot pa je precej izpostavljena. Ko dosežemo greben, z desne pripelje pot z Ledin (Vadin) z Jezerskega. Jeklenica nas vodi mimo prvega naravnega okna v grebenu do drugega, nato prečimo v desno po zagruščeni gredini. Na koncu zavijemo ostro levo in se po policah razčlenjenega sveta dvignemo na greben, vendar ga kmalu zapustimo in se po zahodni strani stene zopet dvigujemo s pomočjo klinov in jeklenic. Po ozkem žlebu in višje po naravnih prehodih nas spremlja jeklenica vse do vrha Koroške Rinke.

*Koroška Rinka, kot jo vidimo s poti na Mrzlo goro.* FOTO: VLADIMIR HABJAN



**Sestop:**

Sestopimo po markirani poti na Male Pode na južni strani Križa. Na prvem razpotju zavijemo levo (desno Skuta) in pridemo do vezne poti med Kamniškim in Kokrskim sedlom, kjer zopet zavijemo levo proti vzhodu. Kmalu pridemo do vrha Turskega žleba, 2114 m, in pričnemo sestopati po sitnem melišču, nato pa nas skobe in jeklenice vodijo v levo v steno Male Rinke, 2289 m. Ko stopimo na melišče pod žlebom, je težav konec, čaka nas še sestop po njem in kaj kmalu smo v bližini koč.



## 5 Turska gora, 2251 m, skozi Turski žleb

Turska gora je grebenska gora, tudi vrh ni prav prostoren. Na severozahodni strani jo od Rink ločuje Turski žleb, na vzhodni strani od Brane škrbina Kotličiči. Z jugozahodne strani se visoko v pobočja gore zarezujejo Žmavcarji, na vzhodu pa Kotliški graben. Z zahodne strani je gora videti dokaj pohlevna, severna stran je strma, razčlenjena in krušljiva ter prepada nad Okrešelj. Vzhodni greben poteka z vrha do Kotličičev, škrbine med Tursko goro in Brano. Slikoviti skalni rogličji na tem mestu so naravna znamenitost. V vzhodnem grebenu je zanimiv skalni preduh, imenovan Sod brez dna (naravna znamenitost). Prvi znani vzpon na Tursko goro sta opravila leta 1893 Miha Kos in Miha Uršič, in sicer s Kamniškega sedla po zahtevnem vzhodnem grebenu. Ista pristopnika sta leto kasneje odkrila tudi pristop skozi Kotličiče. Danes vodita na vrh dve markirani poti, ena z Malih Podov in druga iz Kotličičev. Pot skozi žleb si je zamislil Johannes Frischauf in jo speljal ob robu sten Male Rinke. V letih 1894–1900 jo je nadelala Savinjska podružnica SPD. V vodničku predstavljamo turo na goro skozi Turski žleb, izrazito grapo med Tursko goro in Malo Rinko, ki jo bomo podaljšali s sestopom skozi Kotličiče na Kamniško sedlo in nazaj na Okrešelj.

**Zahtevnost:** Zelo zahtevna zavarovana markirana pot, še posebej previdni bodimo na poti skozi Turski žleb zaradi padajočega kamenja. V žlebu se zgodaj spomladi lahko zadržuje sneg, zato ne pozabimo na cepin in dereze. S seboj vzemimo komplet za samovarovanje in čelado.

**Nadmorska višina:** 2251 m

**Višina izhodišča:** 1010 m

**Višinska razlika:** 1241 m

**Izhodišče:** Parkirišče v zatrepu Logarske doline. (WGS84: 46,369512, 14,598599)

**Časi:**

Parkirišče–Frischaufov dom 1 ura

Frischaufov dom–Turska gora 2.30 ure

Turska gora–Kamniško sedlo–Frischaufov dom–izhodišče 3–4 ure

Skupaj 6.30–7.30 ure

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

**Opis:**

Do kočice na Okrešlju pridemo po že znani poti (opis za Frischaufov dom), nato pa nas pot od doma vodi proti zahodu po krnici, pri čemer prečimo hudourniško strugo in se na Zaspanem hribu (razpotje) obrnemo levo. Vzpenjamo se v ključih po melišču proti žlebu med Tursko goro na levi in Malo Rinko, 2289 m, na desni. V žlebu je lahko zgodaj poleti še trd sneg, zato previdno. V žlebu se po skobah in klinih ter ob napeti jeklenici vzpenjamo na desni strani strme stene, sprva kar navpično, višje nad žlebom pa dolgo prečno. Žleb se nato razširi, nas pa čaka še naporen vzpon po skrotju na rob žleba, 2114 m. Tu se nam z naše desne priključi pot s Skute (Slovenska planinska pot). Zavijemo levo, pot pa sedaj vodi po razglednem severozahodnem grebenu, ponekod tudi malo pod njim, do vrha.



*Turska gora nad Okrešljem z značilnim meliščem in osamelim Menihom, za njo Rinke*  
FOTO: ZORAN GABORVIČ

### **Sestop:**

Z vrha sestopimo proti vzhodu po zavarovani poti v izrazito škrbino, nato do naravne znamenitosti, Soda brez dna, ki je ravno tako zavarovan z jeklenico. Zahtevno pot nadaljujemo do Kotličev z dvema škrbinama, Zahodno, 1974 m, in Vzhodno, 1949 m. Pot čez Kotliče je opremljena z jeklenicami. Iz grape Boštjanca se s pomočjo jeklenic dvignemo na Rdečo gričo in nadaljujemo naprej do razpotja (desno Brana), nato pa se začnemo počasi spuščati po melišču vbočenega severnega pobočja Brane nad Lijakom. Kmalu dosežemo še drugo razpotje (naprej Kamniško sedlo). Zavijemo levo navzdol, kjer je na začetku pobočje še dovolj položno, vendar postane v spodnjem delu bolj strmo. Pot je zavarovana s klini in jeklenicami. Zapustimo steno, prečimo grapo izpod Kotličev in nadaljujemo proti severu med ruševjem, nato pa skozi gozd po pobočju Turske gore do Frischaufovega doma in naprej do izhodišča.



## 6 Ojstrica, 2350 m, po Kopinškovi poti

Ojstrica je lepotica Kamniško-Savinjskih Alp. Njena skladna vršna piramida je lepo vidna z vseh strani, saj je zadnja visoka gora na vzhodni strani pogorja. Iz Logarske doline njena trikotna severna stena predstavlja del veličastne panorame. Mogoče je manj znano to, da sta prva plezalca, ki sta plezala novo smer v severni steni, za svoje napredovanje uporabila svedre (Franc Herle in Gustl Vršnik, 1941). Kot prvi turist je bil na vrhu geometer Ernest pl. Joanelli leta 1823. Zavarovana Kopinškova pot se imenuje po alpinistu Andrinu Kopinšku, ki si je traso poti zamislil, pri nadelavi pa so mu pomagali gorski vodniki Miha in Peter Plesnik ter Ivan Ošep iz Solčave. Njenemu namenu so jo slovesno predali avgusta 1940. Na vrh so speljane tri markirane poti: po vzhodnem grebenu z Moličke planine, s Škarij ter po zavarovani Kopinškovi poti s Škrbine. V opisani turi se bomo na Ojstrico podali po Kopinškovi poti, sestopili pa čez Škarje.

**Zahtevnost:** Zelo zahtevna zavarovana markirana pot, uporabimo komplet za samovarovanje in čelado. V zgodnjem poletju lahko ostanejo pod vršno glavo Ojstrice še strma snežišča, ki jih prečimo z ustrezno opremo (cepin, dereze).

**Nadmorska višina:** 2350 m

**Višina izhodišča:** 837 m

**Višinska razlika:** 1513 m

**Izhodišče:** Parkirišče pri Domu planincev v Logarski dolini. (WGS84: 46,38418, 14,623103)

### Časi:

Parkirišče pri Domu planincev–Klemenča jama 1 ura

Klemenča jama–vstop Kopinškove poti 2 uri

Kopinškova pot–vrh 2 uri

Vrh–Škarje–Klemenča jama–izhodišče 4 ure

Skupaj 9 ur

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

### Opis:

Markacije nas od parkirišča pri Domu planincev vodijo jugovzhodno najprej po kolovozu, nato pa zavijemo v strmo pobočje najprej v desno, višje pa počasi v levo proti grapi potoka Sušica, ki jo tudi prečimo. Približno na polovici poti se nam z leve pridruži pot iz doline (od Plesnika), nato nadaljujemo skozi gozd do travnikov s Kočo na Klemenči jami. Markirana pot zavije od kočice (kažipot) proti Ojstrici skozi bukov gozd na zahodna pobočja Krofičke, 2083 m. Po zmerni hoji kmalu pridemo na spodnji rob krnice Zgornja jama in naprej do razcepa poti. Zavijemo levo, naravnost naprej gre pot na Škarje, 2141 m. Hodimo med macesjem in rušjem, višje zgoraj pa v ključih po skalnatem in zagruščenem pobočju, dokler ne pridemo na greben med Ojstrico in Škrbino, 1792 m. Zavijemo na vzhodno stran do skalnatega kota nad Robanovim kotom, kjer je vstop Kopinškove plezalne poti.

Ob jeklenici splezamo na izrazit pomol, nad njim pa po strmem razčlenjenem svetu, zavarovanem s klini in jeklenicami, do travnate vesine. Po njej sledimo ozki stezici, dokler ne dosežemo severovzhodnega grebena. Tu se nam odpre pogled na



*Ojstrica* FOTO: VLADIMIR HABJAN

okoliške gore. Nadaljujemo po grebenu, izpostavljenih policah, čez pragove in skoke, ves čas po naravnih prehodih. Ključno mesto je navpičen in izpostavljen kamin, ki je brezhibno zavarovan. Nad njim kmalu zavijemo desno in skoraj vodoravno prečimo več polic, nagnjenih plati in melišč pod vršno glavo Ojstrice do severozahodnega grebena. V zgodnjem poletju so tu lahko še strma snežišča (cepin, dereze!). Zavedati se moramo, da je pod nami prepadna severna stena. Krajši čas hodimo po severozahodnem grebenu, ki nas po razbitem svetu hitro pripelje na vrh.

**Sestop:**

Z vrha sestopimo po markirani poti do Škarij med Ojstrico in Planjavo, 2394 m. Prek skal zlezemo na skrotasto pobočje in po njem pridemo na sedelce pod Rjavčkim vrhom, 1898 m. Tu zavijemo desno v krnico Zgornja jama do križpotja in nadaljujemo po isti poti do kočice ter nazaj do izhodišča.

## Krofička, 2083 m

**K**rofička je prostrana gora med Robanovim kotom in Logarsko dolino. Njena pobočja so travnata in strma, porasla z macesnovimi gozdovi in ruševjem. Na logarsko stran prepadajo skalnata pobočja in manjše stene. Vršni greben je izpostavljen, vendar izredno razgleden na vse gore v okolici. Na vrh je speljana le ena markirana pot čez gozdnato sleme Puklovc, po kateri se bomo tudi vrnili, možnih pa je še nekaj zanimivih pristopov po nenavadnih prehodih (čez Črni Hriber, od Strelovca do Ut s staro pastirsko bajto ...).

**Zahtevnost:** Zahtevna markirana pot. Vršno pobočje je neprijetno skrotasto, zato je zlasti pri sestopu potrebna previdnost. Čelada je priporočljiva.

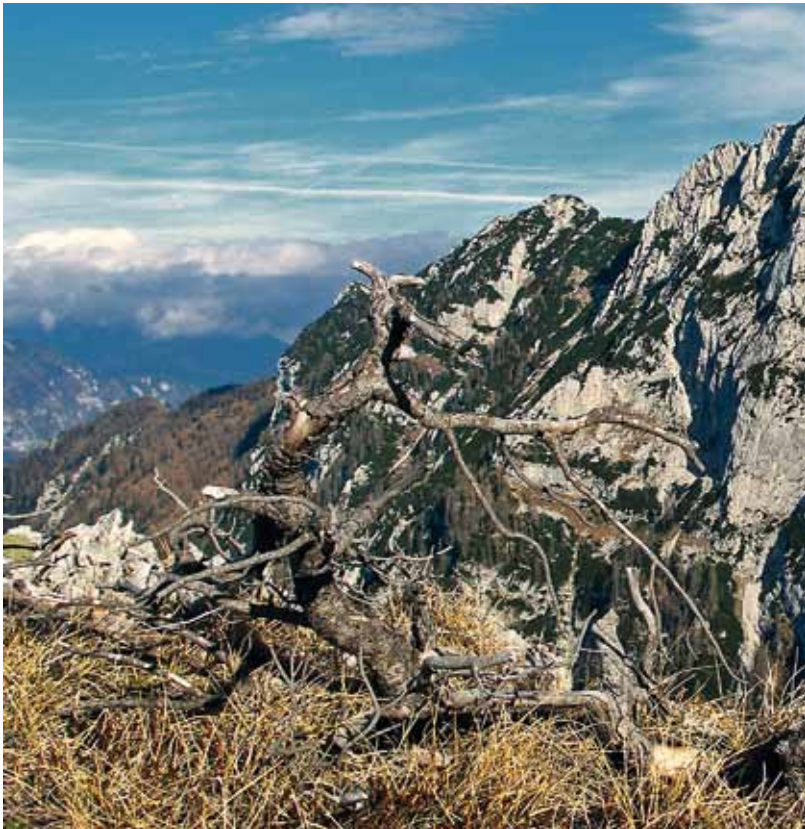
**Nadmorska višina:** 2083 m

**Višina izhodišča:** 837 m

**Višinska razlika:** 1246 m

**Izhodišče:** Parkirišče pri Domu planincev v Logarski dolini. (WGS84: 46,38418, 14,623103)

*Krofička z Rjavčkega vrha* FOTO: ZORAN GABORVIČ



**Časi:**

Parkirišče pri Domu planincev–Klemenča jama 1 ura

Klemenča jama–Krofička 2–2.30 ure

Sestop 3 ure

Skupaj 6–6.30 ure

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

**Opis:**

Od Doma planincev do kočice na Klemenči jami pridemo po znani poti (opis za Ojstrico), za Krofičko pa nas markacije usmerijo levo nad kočico. V bližini kočice (oznaka) stoji naravna znamenitost – največji macesen –, mi pa nadaljujemo strmo, a kratko skozi gozd in čez pašnike do gozdnatega slemena Puklovca, kjer je razpoltje. Naravnost pelje pot na Strelovec, 1764 m, mi pa zavijemo desno. Pot iz gozda preide v ruševje, višje hodimo po skrotju, pod skalnatim vršnim delom pa zavijemo proti zahodu prečno in navzgor. Zadnji del je precej naporen za hojo, saj je pobočje polno skrotja in pot je na več mestih neprijetno zagruščena. Pri vzponu na vrh moramo biti zato previdni. Tik pod njim sicer stopimo na greben, vendar ga takoj tudi zapustimo in vrh dosežemo z južne strani.

**Sestop:** Sestopimo po poti vzpona.





## Rjavčki vrh (Planinščica), 1898 m

**8** Rjavčki vrh ali Planinščica kot stranski izrastek stoji severno pod Škarjami. Proti Logarski dolini pada strma severna stena, kjer je še vedno viden ostanek kamnitega podora iz leta 2008. Stena tudi v preteklosti ni mirovala, saj se je 28. junija 1877 odtrgal del skalnega masiva in kot plaz zasul velik gozd macesna in bukovja. Logarska dolina je bila še tri dni v megli. Rjavčki vrh je zaradi mogočnejše sosede Ojstrice precej nepoznan, vendar lahko dostopen z markirane poti na Škarje. Opisali bomo staro pot skozi Grlo, izrazito grapo levo od severne stene Planjave in desno od Rjavčkega vrha.

**Zahtevnost:** Zahtevno brezpotje. Zmerno zahtevna orientacija. Priporočljiva čelada.

**Nadmorska višina:** 1898 m

**Višina izhodišča:** 896 m

**Višinska razlika:** 1002 m

**Izhodišče:** Parkirišče pri Planšariji Logarski kot. (WGS84: 46,375338, 14,612855)





**Časi:**

Parkirišče–Rjavčki vrh 3 ure

Rjavčki vrh–Klemenča jama–parkirišče 2 uri

Skupaj 5 ur

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

**Opis:**

Nad Planšarijo Logarski kot zavijemo desno v smeri izrazite grape med Rjavčkim vrhom in Ojstrico. Pot ni več markirana, vendar še vedno dovolj opazna. Hodimo levo pod stenami Rjavčkega vrha, višje zavijemo strmo v grapo. Preplezamo skalno stopnjo (klini), nadaljujemo rahlo desno skozi ruševje, višje pa pot spet postane bolj strma. Iz grape Grlo izstopimo na sedlo pod Rjavčkim vrhom (stik z markirano potjo Klemenča jama–Škarje), od koder je levo na vrh še nekaj minut strmega vzpona.

**Sestop:**

Z vrha sestopimo kratko nazaj do sedelca in levo na markirano pot do kočice na Klemenči jami in naprej do Doma planincev v dolini. Od tu nas čaka še nekaj sto metrov hoje po cesti do izhodišča.

*Stena Rjavčkega vrha nad Klemenčo jamo* FOTO: ZORAN GABORVIČ





*Planina Zabrložnica z lovsko kočo* FOTO: VLADIMIR HABJAN

*Matkovo okno* FOTO: JOŽICA URŠIČ



## Planina Zabrožnica, 1500 m, in Matkovo okno, 1800 m

Pod grebenom med Matkovim kotom in Logarsko dolino se na logarski strani nahaja samotna nekdanja planina Zabrožnica z lovsko kočo. Planina je močno zaraščena, ostanki nekdanje kočice so še vidni. Matkovo okno je malo višje v grebenu, vendar na večino vrhov tega grebena ni lahkega dostopa, pod njim je le nekaj uhojenih starih pastirskih poti in prehodov.

**Zahtevnost:** Zahtevna nemarkirana pot do planine in zelo zahtevno brezpotje do Matkovega okna. Za Matkovo okno potrebujemo čelado.

**Nadmorski višini:** 1500 m in 1800 m

**Višina izhodišča:** 896 m

**Višinski razliki:** 604 m in 904 m

**Izhodišče:** Parkirišče pri Planšariji Logarski kot. (WGS84: 46,375338, 14,612855)

### Časi:

Parkirišče–Zabrožnica 2 uri

Sestop 1.30 ure

Skupaj 3.30 ure

Parkirišče–Zabrožnica 2 uri

Zabrožnica–Matkovo okno 1 ura

Sestop 2.30 ure

Skupaj 5.30 ure

**Sezona:** Kopna sezona, od maja do oktobra.

### Opis:

Na nasprotni strani parkirišča pri Planšariji Logarski kot čez cesto prekoračimo suho strugo in na bregu poiščemo začetek ozke stezice. Ta nas povede strmo navzgor in višje pripelje na bolj izrazito pot, ki pride z desne. Po njej nadaljujemo levo, pot je strma in speljana preko naravnih prehodov. Približno na polovici poti se nahaja dvojno Okno v Luknji, ki je naravna znamenitost. Pot vodi skozenj. Hodimo nad strugo potoka Brložnica, ki priteče s planine Zabrožnice. Nadaljujemo strmo navzgor, dokler ne pridemo do zaraščene planine z novo lovsko kočico. Svoj izlet lahko zaključimo že tu in se odpravimo nazaj.

Za nadaljevanje poti do **Matkovega okna** s planine sledimo poti levo navzgor. Na manjši uravnavi iz gozda nad sabo zagledamo okno (njegov zgornji del). Nadaljujemo po stezi proti vidnemu sedlu (levo Turni, 1636 m), kjer je na nasprotni strani opazen odcep steze, ki pelje na Okrešelj. Na sedlu zapustimo stezo in se usmerimo po travnatem slemenu v smeri okna, kjer se še vidijo skromne sledi predhodnikov. Kmalu nad sedlom zavijemo levo, nato prečimo pod skalami in po strmih vzponu spet pridemo na poraščen greben, od koder nas prehodi pripeljejo na nasprotno stran, kjer pod sabo zagledamo okno. Do njega moramo še nekoliko sestopiti.

### Sestop:

Sestopimo po poti vzpona.



Logarska dolina s cerkvico sv. Duha v ospredju FOTO: OTON NAGLOST

